

Συντρόφισσες και σύντροφοι, βλέπω ότι όσο προχωράμε σήμερα στη διαδικασία ανοίγει ένας πραγματικός πολιτικός διάλογος, αυτός που δυστυχώς μας επισημαίνει για μια ακόμη φορά ότι φτάσαμε εδώ, σε κορυφαία διαδικασία ενός οργάνου, που θα μπορούσε να παίρνει ακόμα και αποφάσεις σύμφωνα με το Καταστατικό του, χωρίς ουσιώδη τέτοιο πολιτικό διάλογο.'

Μια συζήτηση που έπρεπε να ξεκινήσει από το Νοέμβριο γίνεται μια εβδομάδα πριν την εκλογή του Προέδρου.

Το όπλο του διαλόγου οξυγόνο στην πολιτική που αργοπεθαίνει το αφήσαμε σε αχρηστία. Πόσο διαφορετικά θα ήταν σήμερα τα πράγματα, αν το κόμμα μας όλα αυτά τα χρόνια συζητούσε πολιτικά, συνέθετε απόψεις, διαμόρφωνε στρατηγικές, προέβλεπε και επέλεγε προτεραιότητες και πολιτικές, έτσι ώστε ένα συλλογικό υποκείμενο να βγαίνει στο λαό και να υποστηρίζει την πολιτική μας. Να την κάνει κτήμα των λαϊκών δυνάμεων για να μείνει το ΠΑΣΟΚ, να είναι το ΠΑΣΟΚ αυτό που εν δυνάμει γεννήθηκε, να είναι ένα πλειοψηφικό ρεύμα αλλαγών, μεταρρυθμίσεων στην ελληνική κοινωνία.

Ωστόσο, τις τελευταίες ημέρες έχουμε κάνει ένα βήμα. «Ο καθείς και η πλατφόρμα του», αφήστε τα λουλούδια να ανθίσουν. Παράλληλοι μονόλογοι, που στόχο έχουν να οριοθετήσουν την προσωπική μας συμβολή. Τάσεις, κλίσεις, πρακτικές, ιδεολογικές και πολιτικές οριοθετήσεις γεμίζουν τις σελίδες των εφημερίδων.

Μόνο που ο στόχος δεν φαίνεται πολύ καθαρός. Πιο πολύ μου μοιάζει ότι θέλουμε να ανακαλύψουμε τους αντιπάλους μας για να επιβεβαιώσουμε τη δική μας αυθεντία. Όλα περί τη διαδοχή των προσώπων. Είναι 15 χρόνια τώρα, που ζητώ και που δεν μπορώ να βρω μια πολιτική που οδηγεί από τη διαδοχή των προσώπων σε θέσεις, σε καρέκλες, σε αξιώματα, σε ένα πραγματικά διάδοχο ΠΑΣΟΚ της νέας εποχής. Όχι μόνο δεν βρίσκω αυτό το ΠΑΣΟΚ αλλά διαλύσαμε ουσιαστικά και το υπάρχον. Γιατί, πολλές φορές, νιώθουμε απέναντι σε αυτά που περνάει σήμερα η πολιτική ότι είμαστε αδύναμοι να αντιδράσουμε ακόμα και σαν μηχανισμός. Και αν ρωτήσετε τον απλό ψηφοφόρο μας, τον άνθρωπο που αγωνιά, που προσδοκά ακόμα, που πιστεύει σε εμάς, ποιος είναι ο ενδόμυχος φόβος του, θα σας έλεγε πολύ καθαρά: φοβόμαστε γιατί σκεφτόμαστε - ιδιαίτερα οι πιο παλιοί από αυτούς - να πλανιέται το φάντασμα της Ενώσεως Κέντρου, της διάλυσης της Ενώσεως Κέντρου μετά τη δικτατορία στον ορίζοντα.

Και όμως το ΠΑΣΟΚ είναι ελπίδα του τόπου. Μέσα από αυτό και γύρω από αυτό μπορεί κυοφορείται το καινούριο, φτάνει να πάρουμε μια απόφαση. Δεν μπορούμε να πατάμε σε δύο και τρεις βάσεις και ταυτόχρονα. Δεν μπορούμε στο όνομα της διάλυσης ή της συρρίκνωσης του χώρου να κάνουμε υστερόβουλες σκέψεις ή να θέλουμε, εις στο όνομα της προσωπικής μας επιβεβαίωσης, ξεκινώντας από τη βουλευτική έδρα μέχρι τον τελευταίο αξιωματούχο του κόμματος, να κάνουμε σκέψεις που υπερβαίνουν ένα χώρο, που και σήμερα, ακόμα με τόσα προβλήματα, με τόσες πολιτικές που συνάντησαν τείχος απέναντι στο λαό, εξακολουθεί να θερμαίνει τις καρδιές των ανθρώπων πως μπορεί να δώσει απαντήσεις και λύσεις.

Μιλάνε για μετρήσεις. Ρωτήστε τους δημοσκόπους. Αν θέλετε να τους ρωτήσετε, τους πιο σοβαρούς από αυτούς, πίσω από τα νούμερα αυτά του 8, του 12, του 13, του 15%, με βάση αυτούς που σήμερα δηλώνουν τι θέλουν να ψηφίσουν και πόσοι είναι αυτοί που απαντούν στα τηλέφωνα, θα σας έλεγα ότι είναι τόσο ρευστό το πολιτικό κλίμα, που το ΠΑΣΟΚ μπορεί να κινηθεί από το 13 μέχρι και το 27 % και παραπάνω.

Ρωτήστε όσους διάλεξαν άλλους δρόμους, που έφυγαν πρόσφατα από κοντά μας, να σας πουν αν είναι ευχαριστημένοι, αν νιώθουν περήφανοι, αν καταλαβαίνουν που πάνε και τι θέλουν να κάνουν.

Ρωτήστε τους σκεπτόμενους Έλληνες να σας πουν τι είναι αυτό που τρέμουν.

Και εμείς τι τους απαντάμε; Τρώμε τις σάρκες μας. Εμένα η αγωνία μου είναι πώς θα συνυπάρξουμε ξανά σε ένα πραγματικά καινούριο κόμμα που θα ξεπηδήσει από τα

σπλάχνα μας, από τη βάση της δημοκρατικής και προοδευτικής κοινωνικής πλειοψηφίας. Εμένα η πρότασή μου είναι πώς θα συνυπάρξουμε ξανά στο ίδιο κόμμα, όχι πώς θα διαλύσουμε το ΠΑΣΟΚ.

Φίλες και φίλοι, χρειαζόμαστε μια νέα εθνική επαγγελία. Χρειαζόμαστε μετά τις εκλογές ένα μεγάλο Ιδρυτικό Συνέδριο, με ένα πολύ συγκεκριμένο και αντικειμενικό στόχο. Στην πορεία προς τις εκλογές νέα συσπείρωση, νέα συλλογικότητα, νέα πορεία. Όχι αμφισβητώντας τη νέα εθνική επαγγελία, τις συμφωνίες εφαρμόζοντάς τες, ενσωματώνοντάς τες όμως σε μια νέα εθνική στρατηγική.

Συντρόφισσες και σύντροφοι, πρέπει να μιλήσουμε ξανά για τα όρια της εθνικής κυριαρχίας. Πρέπει να μιλήσουμε ξανά για τα όρια και τους θεσμούς και την ανασυγκρότηση της δημοκρατίας. Πρέπει να μιλήσουμε ξανά για τη δίκαιη και αναλογική κατανομή της ευημερίας. Πρέπει να πούμε στο λαό, μετά από αυτή τη συμφωνία και εφαρμόζοντας αυτή τη συμφωνία, ο νέος πλούτος που θα παραχθεί βήμα με βήμα, βγαίνοντας σταδιακά από την κρίση, πως θα ανταποκρίνεται, πως θα είναι ανταποδοτικός στις θυσίες και τις προσπάθειες που έκανε ο ελληνικός λαός. Και αυτό είναι μια αριστερή πολιτική, δεν είναι μια συντηρητική πολιτική.

Θα εκλέξουμε τη νέα ηγεσία μας. Στη νέα ηγεσία πρέπει να ξέρουμε ότι δεν υπάρχουν αυθεντίες, δεν μπορεί κανείς μόνος του σε μια σύνθετη φάση της πολιτικής σε όλο τον κόσμο και εδώ να εγγυηθεί τις αλλαγές και την πορεία.

Το διάδοχο ΠΑΣΟΚ ή θα είναι συλλογικό, ή δεν θα υπάρξει.

Ή θα πάει μέσα σε μια νέα σύνθεση απόψεων για να διαμορφώσει τη νέα εθνική επαγγελία, να βρει χώρο να ανασάνει η πολιτική που σήμερα καταδιώκεται. Δεν μπορεί απέναντι στις πέτρες που τις ρίχνουν να αντιδρά σπασμωδικά. Αυτή είναι η πρώτη προϋπόθεση.

Θέλουμε Πρόεδρο ενός συλλογικού ΠΑΣΟΚ, ενός ΠΑΣΟΚ που συμμετέχουμε στη διαμόρφωση της πολιτικής, για να μπορούμε να την υποστηρίξουμε και να την περάσουμε σε όλη την κοινωνία.

Δεύτερον, τίθεται το θέμα της αυτοκριτικής.

Σε αυτή τη συζήτηση πρέπει να σταθούμε ενώπιω με την ιστορία μας.

Χρειαζόμαστε μια γενναία, έντιμη και ακριβοδίκαιη αυτοκριτική. Η οριοθέτηση μέσα από την κατεδάφιση, την ισοπέδωση, το μηδενισμό είναι καταστροφική. Η οριοθέτηση μέσα από τη θριαμβολογία, το «οι άλλοι φταίνε», την αλαζονεία και την αυτάρκεια «ο λαός δεν καταλαβαίνει», μπορεί να καταντήσε καρικατούρα και γελοιοποίηση.

Αλίμονο, αν στην εκλογική αναμέτρηση κυριαρχήσει η λογική των αποδιοπομπαίων τράγων και της αναζήτησης ευθυνών στα πρόσωπα απλώς. Αντί για τη «στείρα» υπεράσπιση ή την καθολική «άρνηση» των επιλογών της διετίας μας, πρέπει το κρίσιμο αυτό ιστορικό κεφάλαιο της διετούς διακυβέρνησης της χώρας, να το εντάξουμε στη συνολική πορεία του τόπου και της Παράταξής μας.

Ταυτιστήκαμε σε όλη μας τη διαδρομή με ένα κοινωνικό μεταρρυθμιστικό ρεύμα που τοποθέτησε την Ελλάδα ανάμεσα στις ανεπτυγμένες χώρες.

Αυτό δεν μπορούμε να το ξεχνάμε ποτέ.

Αυτή την πραγματικότητα ενσαρκώνει μια ολόκληρη γενιά:

Οι νέοι άνθρωποι μέχρι 40 χρόνων, που μεγάλωσαν σε καθεστώς δημοκρατίας και κοινωνικής ειρήνης, που διεκδίκησαν και κέρδισαν την επιλογή της μόρφωσης, που σήμερα βιώνουν την ανεργία, τον κλειστό ορίζοντα και που αντιμετωπίζουν την απειλή της μετανάστευσης, που όμως είναι αυτοί οι άνθρωποι που μέσα σε ένα θερμοκήπιο ανάπτυξης και προόδου έζησαν τα παιδικά και τα εφηβικά τους χρόνια, αυτοί οι άνθρωποι σήμερα μας έχουν στρέψει την πλάτη. Αν δεν αποκτήσουμε λόγο απέναντί τους, δεν μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα είμαστε και στην επόμενη ιστορική φάση της χώρας στην πρωτοπορία των πολιτικών και των κοινωνικών εξελίξεων.

Πρέπει να απαντήσουμε πολύ καθαρά: σε ποιους θα απευθυνθούμε και πως θα

απευθυνθούμε.

Σε συνθήκες κοινωνικής ρευστότητας, όπου η ταξική διαχωριστική γραμμή είναι ανάμεσα στην ολιγαρχία και το λαό έχουμε μια διπλή υποχρέωση.

Στους πάνω από τα 40 χρόνια, όταν στην πορεία τους θέλουν να δουν μια ασφάλεια, θέλουν να δουν μια προοπτική για τη χώρα, θέλουν να δουν ένα μέλλον. Όταν έχουν συντηρητικά ανακλαστικά από το φόβο, που κι εμείς τους έχουμε εμπεδώσει και έχουμε επενδύσει κιόλας πολλές φορές σε αυτό το φόβο. Σε αυτούς τους ανθρώπους, πρέπει ο λόγος μας, να είναι σταθεροποιητικός, να οριοθετεί ένα Ασφαλές Μέλλον για τη ζωή τους και τη χώρα. Στην Ευρώπη του σήμερα και του αύριο.

Στους νέους κάτω από 40 χρονών, όπου κυριαρχεί η πλήρης αμφισβήτηση, η έλλειψη προοπτικής, τα αισθήματα ανοχής που προκαλεί το ότι συντηρούνται ακόμη από την οικογένεια, θα πρέπει να τους μιλήσουμε με ένα άλλο λόγο, πιο ανατρεπτικό, πιο ριζοσπαστικό. Να τους μιλήσουμε πραγματικά για ευκαιρίες, να τους μιλήσουμε για κατάργηση προνομίων, να τους μιλήσουμε για ένα άλλο κράτος και μια άλλη Δημόσια Διοίκηση. Να τους μιλήσουμε κυρίως βάζοντας στην προμετωπίδα μας το δικαίωμα στην εργασία και στην αξιοπρεπή διαβίωση και να καθίσουμε κάτω, βήμα - βήμα να βρούμε τους πόρους.

Μπορούμε να βρούμε τους πόρους, 1,5 εκατ. από το Λεκανοπέδιο άνθρωποι έχουν δηλώσει ότι θέλουν να γυρίσουν στις περιοχές τους και να αναλάβουν μια παραγωγική δραστηριότητα. Θα ανοίξουμε αυτό το δρόμο στο εκλογικό μας πρόγραμμα; Θα πούμε για χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας στο χώρο της αγροτικής οικονομίας;

Δεν μπορούμε με γενικές προδιαγραφές. Δεν μπορούμε να μιλάμε για ανάπτυξη γενικά και αόριστα. Δεν μπορούμε να μιλάμε για μοντέλα περιγράφοντας ένα ιδεατό κόσμο. Αλλά, μέσα από τους πόρους που έχουμε, τις δομές που διαθέτουμε, βήμα - βήμα, πρέπει να φαίνεται ότι ο δρόμος που ξεκινάμε είναι ένας προοδευτικός, ανηφορικός δρόμος. Και πως θα απευθυνθούμε σε αυτούς τους ανθρώπους και στην κοινωνία; Με ακραίους όρους που χάνουν την αξία τους «σώζουμε την Ελλάδα», «χρεοκοπούμε», «διαλέχτε τον καλύτερο θάνατο». Όχι.

Χρειάζεται ένας λόγος θετικός, ασφαλής, προοπτικός, ελπιδοφόρος. Λόγος συγκεκριμένος και μεταρρυθμιστικός, λόγος που αφορά στην πραγματική ζωή και δεν εξαντλείται στα τεχνοκρατικά μεγέθη. Μακριά από εμάς ο κομπασμός, η αλαζονεία, η αυτάρκεια, η περιφρόνηση απέναντι στα προβλήματα που βιώνει ο ελληνικός λαός που σε αυτή τη φάση είναι τεράστια και για τα οποία κι εμείς έχουμε τεράστια ευθύνη.

Να πάψουμε να επενδύουμε στο φόβο. Να επενδύσουμε στη λογική και το συναίσθημα, στην πραγματική ζωή και την οικονομία.

Είναι το πιο κρίσιμο ζήτημα το πώς θα χειριστούμε προγραμματικά την Ανάπτυξη. Και να πούμε με ποιο πολιτικό δυναμικό, ποιο πρόγραμμα και ποιες κοινωνικές δυνάμεις;

Θα παράξουμε το έργο με λιγότερο κόστος.

Θα αλλάξουμε το κράτος χωρίς άλλη χρονοτριβή.

Θα διασφαλίσουμε τους πόρους.

Χρειαζόμαστε έναν Αναπτυξιακό Κλυδωνισμό.

Έτσι θα αντιπαρατεθούμε, όπως είπε χθες ο Βαγγέλης, στο δεξιό λαϊκισμό και τον αριστερό τυχοδιωκτισμό.

Σε αυτή την περίοδο πρέπει η επαγγελία μας να μετατραπεί σε ένα εκλογικό πρόγραμμα με νηφαλιότητα, μετριοπάθεια, θετική πρόταση, που να απευθυνθεί και στο θυμικό και κυρίως στη λογική του εκλογικού σώματος γιατί μόνο οι σκεπτόμενοι Έλληνες σε αυτή τη φάση και οι νέοι άνθρωποι μπορούν να μας δώσουν και τη νίκη στις εθνικές εκλογές που θα ακολουθήσουν.

Ένα θέμα που το θεωρώ πολύ κρίσιμο, είναι τι θα γίνει στην πορεία προς τις εκλογές και μετά τις εκλογές;

Πολύ σωστά είπε χθες ο Βαγγέλης Βενιζέλος ότι ο λαός θα αποφασίσει τι Κυβέρνηση θέλει.

Εμείς έχουμε χρέος να του προτείνουμε προεκλογικά μια προοδευτική διακυβέρνηση του τόπου. Εμείς θα προτείνουμε τη δική μας πρόταση, γιατί έκλεισε ένας ιστορικός κύκλος. Εμείς διαμορφώσαμε τη θετική διέξοδο, οι άλλοι, η Δεξιά, οι συντηρητικές δυνάμεις, θέλουν να την επαναδιαπραγματευτούν.

Υπάρχει πράγματι πεδίο επαναδιαπραγμάτευσης, όχι όμως της Συμφωνίας και των δεσμεύσεων της χώρας, απέναντι στις οποίες είμαστε υποχρεωμένοι να τις ακολουθήσουμε γιατί αυτό επιβάλλει η ευρωπαϊκή μας και γενικότερα η εθνική μας πορεία.

Υπάρχει πεδίο διαπραγμάτευσης της συνολικής ευρωπαϊκής λύσης.

Μας διαφεύγει ότι αυτή η κρίση είναι συστημική. Ήδη αντιπαλεύουν διαφορετικές δυνάμεις. Άλλα λέει ο Ομπάμα, άλλα λέει ο Ολάντ, άλλα το SPD, για την ανάπτυξη και την πορεία της Ευρώπης και άλλα η Μέρκελ και ο Σαρκοζί. Άλλα λένε οι Φιλελεύθεροι Καπιταλιστές και άλλα οι Κρατικοί Καπιταλιστές του αναδυόμενου κόσμου. Άλλα λένε αυτοί που ονειρεύονται μια αναπτυσσόμενη και ενωμένη Ευρώπη και άλλα λένε οι συντηρητικοί που θέλουν τους εθνικούς προστατευτισμούς.

Αυτή η διαχωριστική γραμμή που αρχίζει ξανά να διαφαίνεται είναι η βάση της αντιπαράθεσης της προόδου με την συντήρηση. Και έχουμε εκλεκτικές συγγένειες. Εμείς με το σοσιαλιστικό, το σοσιαλδημοκρατικό και το προοδευτικό κίνημα και αυτοί με το λαϊκό Ευρωπαϊκό κόμμα και τις συντηρητικές του επιλογές.

Θα 'ρθουμε, λοιπόν, εμείς να προτείνουμε μια συντηρητική πρόταση διακυβέρνησης;

Θα προτείνουμε την δική μας προοδευτική πρόταση και αυτού του τύπου την επαναδιαπραγμάτευση θα την κάνουμε σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Γιατί για να φύγουμε απ' αυτό το δίπολο, οι δυνάμεις που σήμερα θέλουν να αλλάξουν την πορεία αυτού του τόπου και να λύσουν τα προβλήματα με άλλους τρόπους εξωπολιτικούς, είτε μιλάνε για άριστους ή για άχρηστους, είτε μιλάνε για τεχνοκράτες ή για πολιτικές, είτε μιλάνε για πρόσωπα ή και κόμματα, να διαλύσουμε το πολιτικό σύστημα, να μην μπορεί να υπάρξει η κοινοβουλευτική δημοκρατία, όπως θα έπρεπε να υπάρχει, για να μπορεί να υπάρξουν τα σχέδια και τα σενάρια αυτού του τύπου των συμμαχιών ή των συγκυβερνήσεων ή οτιδήποτε άλλο.

Δεν είμαι ρομαντικός, δεν λέω ότι ο λαός θα ψηφίσει μια Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ οπωσδήποτε ή ότι θα ψηφίσει μια Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ ή ότι θα ψηφίσει μια Κυβέρνηση που οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις μπορεί να έχουν και μπορεί να έχουν την πλειοψηφία.

Μπορεί να ψηφίσει την Κυβέρνηση που θέλει, συνεργασίας ίσως. Αλλά άλλο είναι αυτό και άλλο είναι η προοδευτική μας πρόταση, η οποία πρέπει να είναι στην προμετωπίδα μας, στην πορεία προς τις εκλογές γι' αυτό δεν είναι μεταφυσικό το σύνθημα «Νίκη στις εκλογές».

Η νίκη στις εκλογές θα σημαίνει και στροφή στη διακυβέρνηση του τόπου και αυτή εμείς πρέπει να την προτείνουμε στον ελληνικό λαό.

Αγαπητοί φίλοι και φίλες, συντρόφισσες και σύντροφοι, σήμερα ζούμε κάτω από ένα καθεστώς, όπου ο δικός μας χώρος συμπιέζεται και από δεξιά από έναν δεξιό λαϊκισμό και από τα αριστερά από ένα αριστερό λαϊκισμό τεράστιας έκτασης. Και αυτή η συμπίεση κινδυνεύει να οδηγήσει το χώρο μας σε μεγάλη συρρίκνωση, πολλές φορές και στο φόβο της διάλυσης, της διάσπασης.

Εγώ, έχω εμπιστοσύνη, ότι η μεγάλη δεξαμενή της δημοκρατικής παράταξης, οι προοδευτικοί Έλληνες που αποτελούν πάντοτε την πλειοψηφία τις τελευταίες δεκαετίες σ' αυτό τον τόπο έχουν τη δύναμη να ανατρέψουν τα δεδομένα τα δημοσκοπικά που σήμερα διαφαίνονται σε ένα ρευστό πολιτικό τοπίο. Έχουν τη δύναμη, αυτές οι δυνάμεις να απαιτήσουν έναν τύπο διακυβέρνησης καλύτερο απ' αυτό που έχουμε σήμερα στη χώρα μας ή που θα είχαμε κάτω από μια συντηρητική κυριαρχία.

Γι' αυτό, λοιπόν, είναι η ώρα να γυρίσουμε στις πηγές. Η Ευρώπη επικράτησε στο παγκόσμιο περιβάλλον, όχι μόνο με την οικονομική της ισχύ, αλλά κυρίως με τις αξίες, με τη

Δημοκρατία, το Δίκαιο και τον Ανθρωπισμό.

Η Ελλάδα όσες φορές αναπτύχθηκε, όσες φορές συνέβαλε, όσες προόδευσε, όσες φορές έφερε στον τόπο την ευημερία, είχε πάντα ένα ρόλο που είχε σχέση με τη Δημοκρατία, με την Οικουμενικότητα, με τον Πολιτισμό και την ταυτότητά της, την ευρωπαϊκή της ταυτότητα.

Έχουμε και ρόλο και λόγο και μέλλον σε μια νέα εποχή Ευρωπαϊκής Αναγέννησης. Γιατί σ' αυτό τον τόπο που ξεκίνησε με τους μύθους του, που προχώρησε στους κλασικούς του Έλληνες, που πέρασε από τους Μακεδόνες και τους Αλεξανδρινούς για να φτάσει στους Ρωμαίους και τους Ελλαδίτες και πρόσφατα στους Ευρωπαίους, είναι καιρός να ξανακλείσει ο κύκλος, να ξαναγίνουμε Έλληνες.

Έχουμε και ιδέες και τρόπο να παίξουμε ρόλο και στο ευρωπαϊκό και στο οικουμενικό και στο εθνικό επίπεδο. Το ΠΑΣΟΚ θα ξαναγεννηθεί αν ανακαλύψει ξανά το δρόμο που οδηγεί από τις συντηρητικές του αξίες στη νέα εποχή.

Εγώ σύντροφοι είμαι αισιόδοξος, ότι μπορούμε να το πετύχουμε και σας καλώ όλους να στρατευτούμε για να το πετύχουμε.

Αυτό είναι το χρέος μας απέναντι στον ελληνικό λαό.

Αυτή είναι η ευθύνη μας απέναντι στη χώρα.

Αυτή είναι η ευθύνη μας απέναντι σε έναν λαό, που αξίζει να επανακάμψει στην ευημερία.